

perierunt; qui Noë ædificante arcam dissimulaverunt; quid digni sunt, qui Christo ædificante Ecclesiam a salute dissimulant? Tantum interest inter Noë et Christum, quantum inter servum et dominum; imo vero, quantum inter Deum et hominem. Nam servus et dominus possunt et duo homines dici. Et tamen quia homine ædificante arcam non crediderunt homines, datum est de illis cavendum exemplum posteris. Christus Deus propter nos homo ædificat Ecclesiam; illi arcæ fundamentum se ipsum posuit: quotidie ligna imputribilia, fideles homines renuntiantes huic sæculo, intrans in arcæ compaginem; et adhuc dicitur: « Manducemus et bibamus, cras enim morimur? » Vos ergo, ut dixi, fratres, contra illos dicite. Jejunemus et oremus, cras enim morimur. Illi enim dicunt, « Manducemus et bibamus, » cras enim morimur, » qui resurrectionem non sperant: nos autem qui jam resurrectionem et loquentibus Prophetis, et prædicante Christo et Apostolis credimus et annuntiamus, qui speramus nos post istam mortem victuros, non deficiamus, nec corda nostra oneremus crapula et ebrietatibus; sed solliciti expectantes, accincti lumbis et lucernis ardentibus, adventum Domini nostri, jejunemus et oremus, non ideo quia cras moriemur, sed ut securi moriamur. Quod restat ergo, fratres, in nomine Domini alio tempore a nobis exigit. Conversi ad Dominum, etc.

SERMO CCCLXII 4.

De Resurrectione mortuorum, II.

I. In memoria retinentes pollicitationem nostram, congruas etiam ex Evangelio et Apostolo fecimus recitari lectiones. Quicumque enim vestrum præterito Sermoni affuerunt, recordantur nobiscum propositam de resurrectione quæstionem in geminam disputationem a nobis distributam; ut primo dissereremus, propter eos qui dubitant, vel etiam qui neganti, utrum futura sit resurrectio mortuorum; postea vero, quantum possumus, secundum Scripturas quæreremus, qualis in resurrectione futura sit vita justorum. In prima ergo parte ubi tractavimus quod resurgant mortui, tandiu sumus immorati, sicut meminisse dignamini, ut secundæ quæstioni tractandæ tempus deficeret, atque ita eam in hunc diem differre cogemur. Hoc ergo a nobis debitum vestra poscit intentio, et nos reddendi tempus agnoscimus. Pariter ergo pia cordis intentione Dominum deprecemur, ut et nos opportune solvamus debitum, et vos salubriter recipiatis. Est enim hæc, quod fatendum est, major quæstio: sed omnibus quæstionibus difficilibus fortior est charitas, cui omnes servire debemus, ut Deus qui hoc præcepit, omnes nostras difficultates in facilitatem gaudiumque convertat.

II. Meministis esse a nobis illo die responsum quibusdam dicentibus, sicut Apostolus eos arguit: « Manducemus » et bibamus, cras enim morimur: » subjungens et dicens:

¹ Alias de Diversis 221.

« Corruptunt bonos mores colloquia mala : » atque ita concludens , « Sobrii estote justī, et nolite peccare : ignorantiam enim Dei quidam habent, ad reverentiam vobis » loquor¹. » Hæc verba apostolica omnes audierimus, et cordi mandaverimus : et quisquis audierit, et cordi mandaverit, opera indicent. Qui audit enim, tanquam ager est semen excipiens seminantis : qui autem cordi mandat, similis est glebam frangenti, et quod seminatum est operienti : qui autem secundum id quod audivit et cordi mandavit operatur, ipse est qui surgit in messem : et fructum affert cum tolerantia, aliud tricenum, aliud sexagenum, aliud centenum¹. » Huic non ignis velut paleæ, sed horrea sicut frumento præparantur. In ipsis ergo abditis horreis, in resurrectione mortuorum beatitudo est illa perpetua etiam ipsa secreta justorum, quo eos recipiendos Scriptura commendat.

III. Vasorum etiam nomine alio loco commemoravit, quando ait Dominus Jesus Christus, « Simile esse regnum » cœlorum sagenæ, » id est, retibus, retia enim quædam sagena appellantur. « Simile ergo est, inquit, regnum » cœlorum sagenæ missæ in mare, et ex omni genere congreganti : quæ cum impleta esset, educentes, et secus » littus sedentes, elegerunt bonos in vasa, malos autem » foras miserunt². » Significare voluit Dominus noster modo sic mitti verbum Dei super populos et super gentes, quomodo sagena in mare jacitur. Colligit autem modo sacramentis christianis et bonos et malos : sed non omnes quos sagena tollit, etiam vasculis reconduntur. Vascula enim sunt sanctorum sedes, et beatæ vitæ magna secreta, quo non poterunt omnes pervenire quicumque Christiani appellantur ; sed qui sic appellantur, ut sint. Sanæ autem

¹ 1 Cor. xv, 32-34. — ² Matth. xiii, 23, et Luc. viii, 15. — ⁴ Matth. xiii, 47, 48.

boni et mali pisces intra sagenam natant, et boni tolerant malos, donec in fine separentur. Dictum est etiam quodam loco. « Abscondes eos in abscondito vultus tui¹ : » loquebatur enim de sanctis : « Abscondes eos, inquit, in » abscondito vultus tui : » id est, quo non possunt sequi oculi hominum, neque cogitationes mortalium ; secreta quædam significans nimis abscondita, nimis occulta, in abscondito vultus Dei dixit. Numquid carnaliter cogitandum est habere Deum quamdam faciem grandem, et in facie ejus esse aliquod receptaculum corporale, ubi sancti abscondendi sunt ? Hæc videtis, fratres, quemadmodum carnalia sint, et ab omnium fidelium corde respuenda. Absconditum ergo vultus Dei quid oportet intelligi, nisi quod tantummodo vultui Dei cognitum est ? Cum ergo dicuntur horrea, ut significantur secreta, et alio loco dicuntur vascula ; neque horrea sunt quæ novimus, neque vascula. Nam si aliquid unum tale esset, alterum aliquid non diceretur. Sed quia per similitudines hominibus notas, ut possunt, insinuantur incognita, ad hoc utrumque nominatum accipite, ut secretum intelligatis, et horrei nomine et vasculorum. Sed si quæritis quale secretum, audite Prophetam dicentem : « Abscondes eos in » abscondito vultus tui. »

IV. Quæ cum ita sint, fratres, in hac adhuc vita peregrinamur, adhuc in illam nescio quam patriam fide suspiramus. Et quare nescio quam, unde cives sumus, nisi quia in longinqua peregrinando oblitī eam sumus, ut patriam nostram possimus dicere nescio quam ? Hanc oblivionem expellit de corde Dominus Christus, rex ipsius patriæ, veniens ad peregrinos ; et susceptione carnis divinitas ejus fit nobis via, ut per hominem Christum pergamus, et in Deo Christo maneamus. Quid ergo, fra-

¹ Psal. xxx, 21.

tres, secretum illud, « Quod nec oculus vidit, nec auris » audivit, nec in cor hominis ascendit¹, » quo eloquio vobis explicaturi sumus, aut quo oculo nos visuri? Possumus aliquid aliquando nosse, quod eloqui tamen non possumus: quod autem non novimus, aliquando eloqui non valemus. Cum ergo fieri possit, ut si ego illa nossem, eloqui ea vobis non possem; quanto difficilius eloquium meum erit, quando et ego, fratres, vobiscum per fidem ambulo, nondum per speciem? Sed hoc ego, an et ipse Apostolus? Nam consolatur ignorantiam nostram, et ædificat fidem, dicens: « Fratres, ego me non arbitror apprehendisse. Unum autem, quæ retro oblitus, in ea » quæ ante sunt extentus, secundum intentionem sequor » ad palmam supernæ vocationis²: » unde se demonstrat in via esse. Et alio loco: « Quandiu sumus, inquit, in » corpore, peregrinamur a Domino: per fidem enim ambulamus, non per speciem³. » Et iterum: « Spe enim, » inquit, salvi facti sumus. Spes autem quæ videtur, non » est spes. Quod enim videt quis, quid sperat? Si autem » quod non videmus speramus, per patientiam expectamus⁴. »

V. Sic ergo, fratres, audite a me vocem quæ est in Psalmis, **p**iam, humilem, mansuetam, non elatam, non turbulentam, non præcipitem, non temerariam. Ait enim quodam in loco Psalmus, « Credidi propter quod locutus » sum⁵. » Et interposuit hoc testimonium Apostolus, atque subjecit: « Et nos credimus, propter quod et loquimur⁶. » Vultis ergo ea me dicere quæ novi? Non vos fallo, audite quod credidi. Non vobis vilescat, quia quod credidi auditis; auditis enim veracem confessionem. Si autem dicerem: Audite quod novi; audiretis temerariam

¹ 1 Cor. II, 9. — ² Philip. III, 13, 14. — ³ 2 Cor. V, 6, 7. — ⁴ Rom. VIII, 24, 25. — ⁵ Psal. cxv, 10. — ⁶ 2 Cor. IV, 13.

præsumptionem. Si ergo, fratres, omnes nos, et, ut credimus sanctorum litteris, omnes etiam qui ante nos in carne vixerunt, et per quos loquens Spiritus Dei distribuit hominibus tantum quantum satis esset significari peregrinantibus, omnes quod credimus loquimur: Dominus autem ipse, quæ noverat. Quid igitur, si solus Dominus de vita in æternum futura nosse poterat quod dicebat; alii vero sequentes Dominum ideo quia crediderunt? Invenimus ipsum Dominum nostrum Jesum Christum, scientem quid loqueretur, non dicentem tamen. Ait enim quodam in loco Discipulis suis: « Adhuc multa habeo » vobis dicere, sed non potestis illa portare modo¹. » Ille propter illorum infirmitatem, non propter suam difficultatem, quod noverat dicere differebat. Nos autem propter communem omnium nostrum infirmitatem, non quod novimus satis digne eloqui conamur, sed quæ digne credimus, ut possumus, explicamus; et vos capite ut potestis. Et si amplius forte capere aliquis vestrum potest, quam ego dicere; non attendat ad exiguum rivum, sed currat ad uberrimum fontem: quoniam apud eum est fons vitæ, in cujus lumine videbimus lumen².

VI. Quia ergo est resurrectio disputavimus, sic credimus, sic credere debemus, sic loquimur, quia sic credimus, si Christiani sumus, intuentes potentiam brachii Domini sternentis usquequaque superbiam gentium, et ædificantis hanc fidem tam late per orbem terrarum, quam promissum est multo antequam fieret: hæc intuentes, ædificamur ad credendum ea quæ nondum videmus, ut ipsam visionem mercedem fidei recipiamus. Cum ergo manifestum sit fidei nostræ futuram resurrectionem mortuorum, et ita manifestum, ut hinc quisquis dubitaverit, impudentissime se dicat Christianum; quæritur qualia

¹ Joan. XVI, 22. — ² Psal. xxxv, 10.

corpora habebunt sancti, et quæ vita eorum futura sit. Multis enim visum est resurrectionem quidem fieri, sed per solas animas.

VII. Quia vero resurgunt et corpora, non opus est diu disserere post Sermonem præteritum. Sed objicitur hujusmodi quæstio. Si corpora futura sunt, qualia futura sunt? Talia qualia nunc sunt, an alterius modi? Si alterius modi, quis ille modus? Si talia, ergo ad eadem opera? Quia ergo non eadem præscribit Dominus, quia non ad talia docet Apostolus. Nam non ad eandem vitam, non ad eadem facta mortalia et corruptibilia et peritura atque transeuntia, non ad carnalia gaudia, non ad carnales consolationes. Si ergo non ad eadem, nec talia. Si non talia, quomodo ergo caro resurget? Carnis autem resurrectionem habemus in regula fidei, et eam confitentes baptizamur. Et quidquid ibi confitemur, ex veritate et in veritate confitemur, in qua vivimus et movemur et sumus. Temporalibus enim gestis et transeuntibus quibusdam ac prætereuntibus factis instruimur ad vitam æternam. Omnia quæ gesta sunt, ut salubre aliquid audiremus, ut miracula fierent, ut Dominus noster nasceretur, esuriret et sitiret, comprehenderetur, contumeliis afficeretur, vapularet, crucifigeretur, moreretur, sepeliretur, resurgeret, in cœlum ascenderet, omnia transierunt; et cum prædicantur, fidei nostræ actiones quædam temporales et transitorie prædicantur. Numquid quia ipsæ transeunt, quod per eas ædificatur similiter transit? Intendat enim Sanctitas Vestra, ut videatis hoc per similitudinem. Architectus ædificat per machinas transituras domum mansuram. Nam in isto tam magno et amplo, quod videmus ædificio, cum instrueretur, machinæ fuerunt, quæ hic modo non sunt; quia quod per eas ædificabatur, jam perfectum stat. Sic ergo, fratres, ædificabatur aliquid in

fide christiana, et perfecta sunt quædam machinamenta temporalia. Dominus enim noster Jesus Christus quod resurrexit, transactum est; neque enim adhuc resurgit: et quod ascendit in cœlum, transactum est; neque enim adhuc ascendit. Quod autem in illa vita est, ubi jam non moritur, et mors ei ultra non dominabitur; quod vivit in æternum etiam ipsa in illo natura humana, quam suscipere, et in qua nasci, et in qua mori et sepeliri dignatus est, hoc ædificatum est, hoc semper manet. Machinæ autem per quas ædificatum est, transierunt. Non enim semper in utero virginali concipitur, aut semper de Maria virgine nascitur Christus, aut semper comprehenditur, aut semper judicatur, flagellatur, crucifigitur, sepelitur. Omnia hæc machinæ deputantur, ut ædificaretur per has machinas illud quod manet in æternum. Hæc autem resurrectio Domini nostri Jesu Christi in cœlo posita est.

VIII. Attendat Charitas Vestra ædificium mirabile. Ædificia quippe ista terrena pondere suo terram premunt, totusque nutus ponderum in ista structura magnitudine ad terram nititur, et nisi contineatur, ad inferiora contendit, quo pondus adducit. Quia ergo in terra ædificatur, in terra fundamentum præmittitur; ut supra fundamentum securus instruat qui ædificat. Ergo ponit in imo firmissimas moles, ut idonee possint portare desuper quod imponitur, et pro magnitudine ædificii magnitudo fundamenti præparatur: in terra tamen, ut dixi, quia et illud quod ædificatur supra, utique in terra collocatur. Jerusalem illa nostra peregrina in cœlo ædificatur. Ideo præcessit fundamentum Christus in cœlum. Ibi enim fundamentum nostrum est et caput Ecclesiæ; nam et fundamentum dicitur et caput, et revera ita est. Quia et caput ædificii fundamentum est: non enim caput est quod finitur, sed unde incipit sursum versus. Terrenorum ædificiorum

culmina subriguntur, caput tamen in terræ soliditate constituunt. Sic et caput Ecclesiæ præcessit in coelum, et sedet ad dexteram Patris. Quomodo operantur homines, ut ad constituendum fundamentum aliquid trahant quod in imo stabiliant, propter securitatem superventuræ molis in constructionibus fabricæ futuræ : sic per omnia illa quæ contigerunt in Christo, nasci, crescere, comprehendere, contumeliam pati, flagellari, crucifigi, occidi, mori, sepeliri, velut attracta est moles ad fundamentum cœleste.

IX. Posito ergo in summis fundamento nostro, ædificemur in eo. Audi Apostolum : « Fundamentum, inquit, » aliud nemo potest ponere, præter id quod positum est, » quod est Christus Jesus. » Sed quid sequitur? « Unus- » quisque autem videat quid superædificet super fundamentum, aurum, argentum, lapides pretiosos, ligna, » fœnum, stipulam⁴. » In cœlo quidem Christus est, sed etiam in corde credentium. Si primum locum habet Christus, recte positum est fundamentum. Ergo qui ædificat, securus ædificet, si pro dignitate fundamenti ædificat aurum, argentum, lapides pretiosos. Si autem non pro dignitate fundamenti ædificat, lignum, fœnum, stipulam; saltem teneat fundamentum, et propter illa quæ extruxit arida et fragilia, ad ignem se præparet. Sed si fundamentum est, id est, si primum locum in corde Christus obtinuit, sæcularia vero sic amantur, ut non Christo præponantur, sed eis Dominus Christus, ut sit in ædificio cordis tenens fundamentum, id est, primum locum : « Detrimentum, inquit, patietur, ipse autem » salvus erit, sic tamen quasi per ignem. » Non est nunc tempus hortari vos, ut potius aurum, argentum, lapides pretiosos ædificetis, quam lignum, fœnum, stipulam,

⁴ I Cor. III, 10-12.

super tam magnum et validum fundamentum : sed tamen breviter dictum sic accipite, quasi diu et multis verbis dictum. Novimus enim, fratres, quia quisquis vestrum propter illa quæ modo diligit, per comminationes alicujus judicis in carcerem mitteretur, ut solum fumum pateretur, illa omnia mallet amittere, quam locum illum pati. Nescio quo autem modo cum ignis nominatur in die judicii futurus, omnes contemnunt, et flammam foci timentes, flammam gehennæ pro nihilo ducunt. Quæ est ista duritia, quæ tanta perversitas cordis? Si vel sic timerent homines quod ait Apostolus : « Per ignem, » quomodo timet quisque ne vivus ardeat, quod illi uno momento contingit, donec sensus membra deserens omnes illas flammam superfluas facit; timeret tamen, et non faceret aliquid quod jure prohibetur, ne ad illum cruciatum momenti unius perveniret.

X. Sed, ut dixi, fratres, nunc de hac re spatium non est disserendi : illud dico, hoc nos sperare debere in resurrectione mortuorum, quod expressum est in capite nostro, quod expressum est in corpore Domini nostri Jesu Christi. Quisquis aliud sperat, jam non ædificat super fundamentum, non solum aurum, argentum et lapides pretiosos, sed nec ipsam stipulam. Extra enim ponit totum, quia non in Christo ponit. Resurrexit ergo Dominus noster in eo corpore, in quo sepultus est. Resurrectio promittitur Christianis. Talem resurrectionem speremus, qualis in Domino nostro præcessit omnium nostrum fidem. Ad hoc enim prævenit, ut fides nostra superædificetur. Quid igitur? Quomodo non tales, quales nunc sumus? Caro enim Domini nostri Jesu Christi resurrexit, sed ascendit in coelum. In terra officia humana servavit, ut persuaderet hoc resurrexisse quod sepultum erat. Numquid autem et in cœlo talis cibus est? Nam

et Angelos officia humana in terra legimus executos. Venerunt ad Abraham, et manducaverunt¹; et cum Tobia Angelus fuit, et manducavit. Quid dicimus, quia phantasma erat illa manducatio, et non erat vera? Nonne manifestum est, quod vitulum occidit Abraham, panes fecit, et ad mensam posuit, ministravit Angelis, et manducaverunt? Omnia ista manifestissime facta et manifestissime expressa sunt.

XI. Quid ergo dicit in libro Tobiae Angelus? « Vidistis me manducare, sed visu vestro videbatis². » Numquid quia non manducabat, sed manducare videbatur? Imovero manducabat. Quid est ergo: « Visu vestro videbatis? » Intendat Sanctitas Vestra quod dico: intendat in orationem plus quam in me; ut intelligatis quod dicimus, ut et nos ita dicamus quemadmodum vos oportet audire et intelligere quod auditis. Corpus nostrum quando corruptibile est et moriturum, indigentiam patitur refectionis, inde et fames existit: propterea esurimus et sitimus; et si esuriam sitimque nostram distulerimus diutius quam potest corpus sustinere, perducitur ad tabificam maciem, et ad quamdam morbidam exilitatem, discedentibus viribus et non succedentibus: et si amplius fiat, mors etiam consequetur. Nam semper de corpore nostro discedit aliquid quasi quodam fluvio discessionis, sed inde non sentimus vires discedentes, quia per refectioem assumimus succedentes. Quod enim copiose accedit, paulatim discedit: propterea parvo tempore reficimus, productiore autem tempore deserunt nos vires, quae acceptae sunt cum reficeremus. Sicut oleum in lucerna, quod parvo tempore mittitur, diutius paulatimque consumitur. Cum autem prope consumptum fuerit, jam languor flammulae illius quasi fames lucernae, admonet nos,

¹ Gen. xviii, 9. — ² Tob. xii, 19.

et continuo subvenimus, ut instauretur illa species, et maneat lux in lucerna, cibo suo refecta cum adjicimus oleum. Sic vires nostrae, quas accipimus manducando, eunt et deserunt nos perpetua discessione, sed paulatim. Nam et idipsum nunc agitur in nobis, et in omnibus actionibus nostris, in omni etiam quiete nostra non cessat ire quod acceptum est: et si fuerit omnino consumptum, ita homo et moritur quomodo lucerna extinguitur. Ut autem non moriatur, id est, ut non extinguatur, non quia moritur animo, sed ut corporalis haec vita nostra non extinguatur, et quaedam quasi vigilatio in isto corpore succedat, currimus et subjicimus quod recessit, et reficere dicimur. Qui dicit refici, quid reficit, si nihil deficit? Per indigentiam ergo hanc et corruptionem etiam morituri sumus omnes, quia tale est hoc corpus, ut ei mors debita reservetur. Hanc enim mortalitatem significant pelles, quibus induti sunt Adam et Eva, et dimissi de paradiso⁴. Pelles enim mortem indicant, quae a mortuis pecudibus detrahi solent. Cum ergo portamus istam defectibilem infirmitatem, cui etsi cibus nunquam desit, sed subinde reparat vires, non tamen efficit ut mors non sit futura: (Totus enim ille status corporis per succedentes aetates, etiamsi diutius hic vivatur, veniet aliquando ad terminum senectutis, et ultra quo porrigatur non inveniet nisi mortem. Nam et lucerna ipsa, etiamsi subinde semper mittas oleum, non valet semper ardere; quia, ut aliis casibus non extinguatur, ipsa stупpa deficit, et quadam quasi senectute consumitur.) Quamdiu ergo talia corpora gerimus; ex defectu indigemus, ex indigentia esurimus, ex esurie manducamus. Angelus vero non ex indigentia manducat. Aliud est enim ex potestate aliquid facere, aliud ex necessitate. Manducat homo, ne

⁴ Gen. iii.

moriatur : manducat Angelus , ut mortalibus congruat. Si enim mortem non timet Angelus, non ex defectu reficitur : si non ex defectu reficitur, non ex indigentia manducat. Qui autem videbant Angelum manducare, tanquam esurientem putabant. Hoc est quod ait : « Visu » vestro videbatis. » Non enim dixit : Videbatis me manducare , sed non manducavi : « Videbatis , inquit , me » manducare , sed visu vestro videbatis , » id est , ego manducabam ut vobis congruerem, non quia famem ullam aut indigentiam patiebar, qua cogente vos manducare consuevistis, et ideo quos manducare videritis, ex indigentia id fieri suspicamini, qui ex vestra consuetudine metimini quod videtis : hoc est , « Visu vestro videbatis. »

XII. Quid ergo, fratres mei? « Scimus, sicut dicit » Apostolus, quia Christus resurgens ex mortuis jam non » moritur, et mors ei ultra non dominabitur. Quod enim » mortuus est, peccato mortuus est semel : quod autem » vivit, vivit Deo¹. » Si ergo ille jam non moritur, et mors ei ultra non dominabitur : sic nos resurrecturos speremus, ut in eo statu semper simus, in quem resurgendo mutabimur. Manducandi autem et bibendi etiamsi potestas erit, necessitas non erit. Erat autem tunc cur hoc faceret Dominus, quia erant adhuc in carne quibus vellet congruere, quibus etiam cicatrices ostendere voluit. Non enim qui fecit oculos cæci, quos in matris utero non acceperat, sine cicatricibus resurgere non valebat. Qui si vellet ipsius carnis suæ mortalem indigentiam ante mortem ita commutare, ut non haberet aliquam necessitatis inopiam, posset utique : in manu enim habebat, quia Deus erat in carne, et omnipotens Filius, sicut omnipotens Pater. Nam et ipsam carnem suam ante mortem mutavit in quod voluit. In monte quippe cum

¹ Rom. vi, 9, 10.

Discipulis cum esset, sicut sol splenduit vultus ejus¹. Hoc autem potestate fecit, ostendere volens quia et ipsam carnem suam posset ab omni indigentia commutare, ut non moreretur si nollet. « Potestatem, inquit, habeo » nendi animam meam, et potestatem habeo iterum » mendi eam. Nemo eam tollit a me². » Potestas hæc magna, qua posset et non mori : sed major misericordia, qua voluit mori. Ad hoc enim fecit per misericordiam, quod posset et non facere per potestatem, ut nobis constitueret fundamentum resurrectionis : ut illud quod propter nos mortale portabat et moreretur, quia morituri sumus ; et ad immortalitatem resurgeret, ut immortalitatem speremus. Ideoque ante mortem non solum scriptum est quia manducavit et bibit, sed etiam quia esurivit et sitivit³ : post resurrectionem tantum quia et manducavit et bibit, non autem quia esurivit et sitivit ; quia in corpore non amplius morituro non erat illa indigentia corruptionis, ut esset necessitas refectionis, sed erat potestas edendi. Factum est causa congruendi, non ut subveniretur inopiæ carnis, sed ut suaderetur veritas corporis.

XIII. Adversus hanc tantam evidentiam, nonnulli nobis ex Apostolo faciunt quæstionem : contra istam quippe disputationem, vide quid objiciunt. Non, inquit, resurget caro : si enim resurget, possidebit regnum Dei : aperte autem dicit Apostolus : « Caro et sanguis regnum » Dei non possidebit⁴. » Audistis, cum Apostolus legeretur. Dicimus carnem resurgere, et clamat Apostolus : « Caro et sanguis regnum Dei non possidebit. » Ergo contra Apostolum prædicamus, aut ipse contra Evangelium prædicavit? Evangelium divina voce testatur : « Verbum

¹ Matth. xvii. — ² Joan. x, 18. — ³ Luc. xxiv, 43, et Matth. iv, 2. —

⁴ 1 Cor. xv, 50.